

[Udenrigsministeren.]

Ved afstemningerne i 1. udvalg blev den af Danmark foreslåede ændring vedtaget med 39 stemmer mod de 5 østbloklandes, medens 14 afholdt sig fra at stemme.

Det indiske forslag blev med de ændringer, som det var blevet underkastet under behandlingen i udvalget, vedtaget med 53 stemmer for, 5 imod, nemlig østblokstaterne; Nationalistkina afholdt sig fra at stemme.

Den 3. december kom Koreaspørgsmålet til behandling i plenarforsamlingen. Der forelå to ændringsforslag, et fra Sovjetunionen, der var identisk med det i 1. udvalg forkastede forslag, og et fra Indien, der havde til hensigt at gøre det helt klart, at formålet med det indiske resolutionsforslag var at opnå øjeblikkelig våbenstilstand. Det russiske ændringsforslag blev forkastet med overvældende majoritet, medens det indiske ændringsforslag blev vedtaget med 53 stemmer for, ingen imod, medens 5 afholdt sig fra at stemme.

Ved den endelige afstemning blev det ændrede indiske forslag vedtaget med 54 stemmer for, 5 imod, medens Nationalistkina afholdt sig fra at stemme. Det lykkedes altså at skabe en sjælden enighed om det indiske forslag, idet samtlige medlemsstater med undtagelse af østblokstaterne og Nationalistkina, for hvilket særlige hensyn gør sig gældende, gav forslaget sin tilslutning som udgørende grundlag for en retfærdig og rimelig løsning på konflikten. Havde Sovjetunionen og med den de øvrige østblokstater været virkelig interesseret i at bringe krigen i Korea til afslutning, havde der her været en god lejlighed til at vise det.

Man må jo vide, at på spørgsmålet om krigsfangerne kan De Forenede Nationer af moralske og humanitære grunde ikke give sig, og derfor er det netop det punkt, man fra vore modstanderes side lægger sig fast på. Ja, jeg sagde „af moralske og humanitære grunde“. Jeg ved nok, at der — også i De Forenede Stater — er fremkommet gisninger om andre motiver, men det kan vi roligt lade ligge. Det afgørende er, at De Forenede Nationer ikke kan løbe fra det ansvar, de har for de pågældende krigsfangers skæbne.

I overensstemmelse med slutningsbestemmelsen i plenarforsamlingens resolution underrettede plenarforsamlingens præsident, den canadiske udenrigsminister Pearson, den

5. december 1952 den kinesiske og den nordkoreanske udenrigsminister om resolutionen og henstillede samtidig, at de to landes regeringer nu accepterede denne resolution som en basis for løsningen af krigsfangespørgsmålet, således at fjendtlighederne i Korea straks kunne bringes til ophør. Mr. Pearsons budskab var helt igennem holdt i en forsonlig tone og understregede den vilje til fred, der lå bag plenarforsamlingens vedtagelse. De svar, der er modtaget fra den kinesiske og den nordkoreanske udenrigsminister, er beklageligvis absolut afvisende og sørgeligt nok tilmed holdt i en skarp og uforsonlig tone. Det nordkoreanske svar går endog så vidt som til at forlange straf for de amerikanske forhandlere i Panmunjom og for dem, der uden nogen nærmere definition eller redegørelse i svaret kaldes de amerikanske krigsforbrydere.

Jeg tror, at af det, jeg nu har sagt, fremgår det klart, hvad den danske regering har gjort for at støtte våbenstilstandsbestræbelserne i Korea, og hvilke motiver der har ligget til grund for den danske delegations stillingtagen i hvert enkelt tilfælde på De Forenede Nationers plenarforsamling.

Jeg skal tillade mig kort at resumere:

Den danske regering var medforslagsstiller til de 21 landes forslag, der klart og tydeligt fastslog, efter hvilke principper hjemsendelsen af krigsfanger burde ske.

Den danske delegation var medlem af det 8 magts udvalg, som de 21 landes nedsatte med det formål at nå til en ensartet holdning i Koreaspørgsmålet for derigennem at fremme bestræbelserne for at bringe Korea-krigen til afslutning.

Den danske delegation stemte i plenarforsamlingen sammen med 53 andre lande for det indiske resolutionsforslag, der ligesom de 21 landes forslag bestemte, at krigsfangerne skal hjemsendes i overensstemmelse med folkerettens bestemmelser, men uden at der bruges magt.

Den danske delegation stemte ikke for Sovjetunionens resolutionsforslag, fordi disse enten ikke anviste nogen løsning på krigsfangespørgsmålet eller også var baseret på udveksling af alle krigsfanger fra begge sider uden hensyn til fangernes egne ønsker. Vi kan af hensyn til De Forenede Nationers egne soldater i nordkoreansk eller kinesisk fangenskab ikke gå med til en ordning, der ikke klart sikrer enhver fange retten til hjemsendelse, så snart våbenstilstanden er